

Rörelsebehovet är förhållandevis stort. Att få röra sig fritt i skog och mark är mycket uppskattat, och då rasen har fallenhet för just nosarbete passar den mycket bra för olika typer av spår- och sökaktiviteter. Att leta tryffel, oätlig som ätlig, är en utmärkt sysselsättning om man har möjlighet till det. Rasen passar också bra för agility, lydnad och rallylydnad t ex.

Allergivänlig?

Lagotto har ett rykte om att vara särskilt allergivänlig, och marknadsförs ibland som en ras lämplig för personer med allergi. Det finns tyvärr inga vetenskapliga belägg för att allergiker skulle tåla lagotto bättre än andra hundraser. Damm och smuts fastnar lätt i den täta pälsen vilket också kan ge allergikern besvär.

Att beakta

Funderar man på att skaffa lagotto och är utan erfarenheter är det av största vikt att gå kurser eller på annat sätt inhämta kunskaper om hundens beteenden och behov. Det är väsentligt att i mycket tidig ålder träna lagotton vid att bli hanterad, för att kunna utföra nödvändig vård. En ung eller otränad hund testas inte sällan sin ägare för om möjligt slippa undan klocklippning eller liknande. Att behålla lugnet, vara konsekvent och klargöra att det är ägaren som bestämmer är betydande. Med fostran, motion och konsekvent hantering är lagotton en mycket trevlig och trogen kompis som villigt följer sin familj på allehanda utflykter.

Rasen idag

Lagotto romagnolo tillhör FCI grupp nr 8, sektion 3 för vattenhundar. Rasen kom till Sverige 1995 och godkändes av FCI samma år, men dess definitiva erkännande kom så sent som i juli 2005.

Lagotto har under 2000-talet vuxit snabbt, och låg 2010 på 16:e plats bland de populäraste raserna. Sedan 1996 har ungefär 5400 lagotto fötts här, vilket gör Sverige till det land utanför Italien där rasen är störst. År 2000 bildades Svenska Lagotto Romagnoloklubben som idag (dec. 2011) har ca. 1400 medlemmar. Klubben arrangerar årligen ett antal aktiviteter runt om i landet. Man ger ut en klubbtidning samt en årsbok. Rasklubben har tagit fram avelsrekommendationer gällande rasens hälsa vilka finns att läsa på klubbens hemsida, www.lagotto.org

Denna folder är utgiven av
**Svenska Lagotto
Romagnoloklubben**

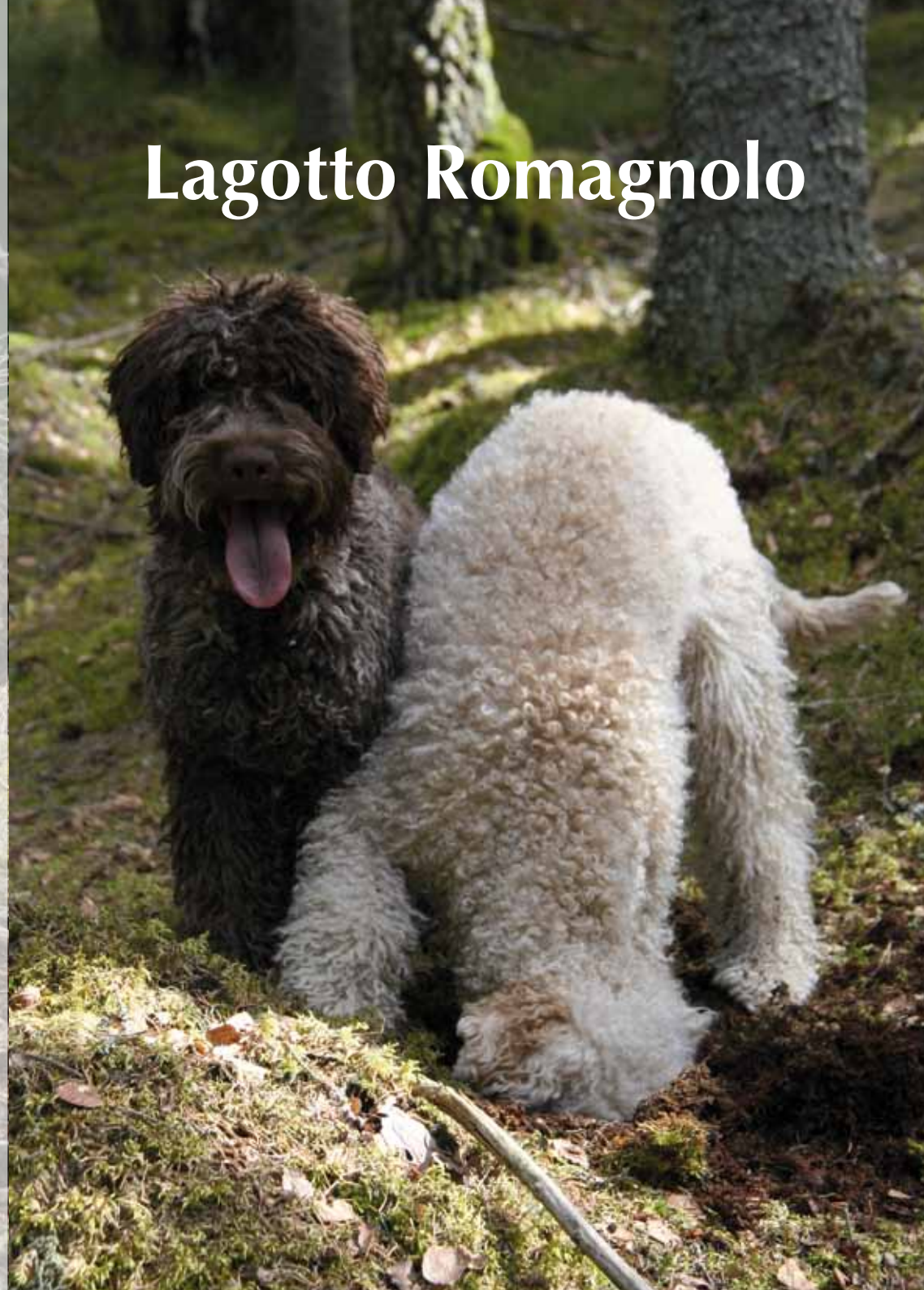

(SLRK) ETABLERAD I MARS 2000
BG 5090-6643

Lagotto Romagnolo

Fotografer: Leif Forsberg, Lina Krokström, Daniel Larsson, Roger Ottosson och Anna Petterson

Historia

Lagotto Romagnolo härstammar från det nordöstra Romagnaområdet i Italien, och är en mycket gammal hundras. I denna del av landet har den bland befolkningen fungerat som arbetshund i flera hundra år. Man använde den först som apportör vid jakt i de sumpmarker som här tidigare fanns. Det italienska ordet "lago" betyder sjö. När sumpmarkerna sedermera försvann upptäcktes lagottos fina förmåga att söka upp tryffelsvamp, som växer under jord.

Utseende

Lagotto är en liten till medelstor hund som ger ett rustikt intryck. Kroppen är närmast kvadratisk och rasens främsta kännetecken är den lockiga pälsen med sin täta underull. Mankhöjden ligger mellan 41 och 48 cm, tikarna på den mindre sidan och hanarna på den större. Färgen är enfärgat brun, vit eller orange, brunskimmel eller fläckig men aldrig svart.

Karaktär

Lagotton har en stor social förmåga, är vänlig i sin karaktär och viftar ständigt på svansen. Den uppträder balanserat i kontakt med människor och andra djur och gillar verkligen att vara tillsammans med sin familj. Det är en rörlig, alert och livlig hund som vill ha en uppgift. Lagotton har en fin anpassningsförmåga och fungerar bra i olika miljöer och tillsammans med människor. Den genuina förtjusningen för vatten kan ta sig uttryck på lite olika sätt. Vissa hundar nöjer sig med att plaska i vattenskålen eller att svalka

magen i ett lerigt dike. Andra föredrar att hoppa i från bryggan och ta en längre simtur. Lagotton tar lätt till skull om något händer men vaktar i ordets rätta bemärkelse inte. Skallet är mer av det larmande slaget. Rasen är matglad och äter det mesta. Till växthus och runt trädgårdsland kan grindar och staket behövas om man vill njuta av sina egenodlade tomater och morötter själv. Lagotton vill gärna bära något i munnen, och sin lekfullhet behåller den ofta upp i åldern. Särskilt förvånade är det nog inte, med tanke på rasens

användningsområde, att lagotton med nöje och målmedvetenhet gärna gräver!

Det förekommer avvikelser gällande flera olika egenskaper och drag, som exempelvis karaktär, storlek, aktivitets- och rörelsebehov, tillgänglighet eller pälskvalité. Dessa undantag beror på att lagotto som erkänd ras fortfarande är ung, och att man i tidigare generationer har prioriterat hundarnas arbetsförmåga. När man söker valp är det viktigt att bilda sig en uppfattning om föräldradjurens karaktär. För chansen, eller risken, är stor att avkomman ärver sina föräldrars sätt att vara. Särskilt uppmärksam bör man vara när det gäller olika former av rädsor, som på hund har visat sig vara starkt ärftliga.

Pälsras

Rasen räknas till de så kallade pälsraserna då den ständigt växande pälsen kräver vård hela hundens liv. Den korrekta pälsen är krullig och tät med synlig underull. Pälsen klipps tämligen kort över hela kroppen med undantag för huvudet

där den ska vara lite längre. Pälsen får på utställning inte presenteras utkamrad eller ge intryck av att vara friserad, utan ska vara naturligt lockig. Lagotton faller sin päls men den döda underullen faller inte till golvet som hos traditionellt fällande raser, utan fastnar istället i de lockiga täckhåren och bildar tovor. Dessa måste, med hjälp av exempelvis kam eller tovsjär, med jämna mellanrum avlägsnas. Pälsen växer även i hörselgången, vilken måste hållas under uppsikt för att hår och smuts inte ska ge problem.

Både hund och päls mår bäst av regelbunden skötsel med tovtvättning och putsning med sax ungefär en gång i månaden. Vissa kräver mer, andra mindre. Att endast maskinklippa pälsen riktigt kort 1-2 gånger om året räcker inte, men kan vara ett bekvämt alternativ sommartid. I vissa fall kan nedklippning vara bästa sättet att bli av med valppälsen eller svåra tovor.

Tryffelhund - till nytta och nöje

CIL (Club Italiano Lagotto) betonar vikten av att bevara lagottos alla karaktäristiska drag, men framhåller främst rasens kapacitet som tryffelhund. Utanför Italiens gränser är lagotto i första hand en uppskattad sällskapshund, även om äkta tryffel förekommer på flera håll i Europa och många lagottoägare ägnar sig åt att söka efter den.

Också på våra nordliga breddgrader finns denna eftertraktade svamp, främst på Gotland där den äkta finns odlad. När det gäller den äkta tryffeln bör det nämnas att det inte är till-

låtet att gräva på annans mark. I Sverige kan man istället aktivera sin lagotto med sök efter exempelvis hjorttryffel, "Elaphomyces", som är besläktad med de äkta tryfflarna, "Tuber". Den växer strax under markytan och klassas som oätlig, dock inte giftig, men för lagotton är den åtråvärd. Tryffel är i sig inte skyddad av allemansrätten, utan det är det faktum att den växer under jord som gör att det inte är tillåtet att söka utan markägarens tillåtelse.

En aktiv sällskapshund

Lagotton är inte bara krullig och gullig, utan även tämligen fordrande. Fastän den inte är jämförbar med de mest krävande raserna, måste man beakta att lagotton är en utpräglad arbetshund med tillhörande aktivitets- och motionsbehov. Den är lättlärd med stor motivation att utföra arbetsuppgifter, vare sig dessa är beordrade av ägaren eller påhittade av hunden själv. Det är en smart och signalkänslig hund, som har lätt för att läsa av både människors och andra djurs kroppsspråk och signaler. Många ägare beskriver sin lagotto som särdeles envis och att den gärna drar i kopplet, vilket är karaktäristiska drag hos arbetande hundar.

Rasen är relativt sen i sin mognad, och kan under uppväxten med sin stora företagsamhet bjuda ägaren på en riktig utmaning. Man bör, enligt vedertagen praxis, inte lämna hundar ensamma mer än 4 timmar om dagen. Ett råd som i synnerhet gäller en så uppfinningsrik och driftig hund som lagotton.